OPRACOWANIE EKOFIZJOGRAFICZNE PODSTAWOWE MIASTA OPOLA

MAPA SIEDLISK I WARTOŚCI PRZYRODNICZYCH

skala 1:20 000

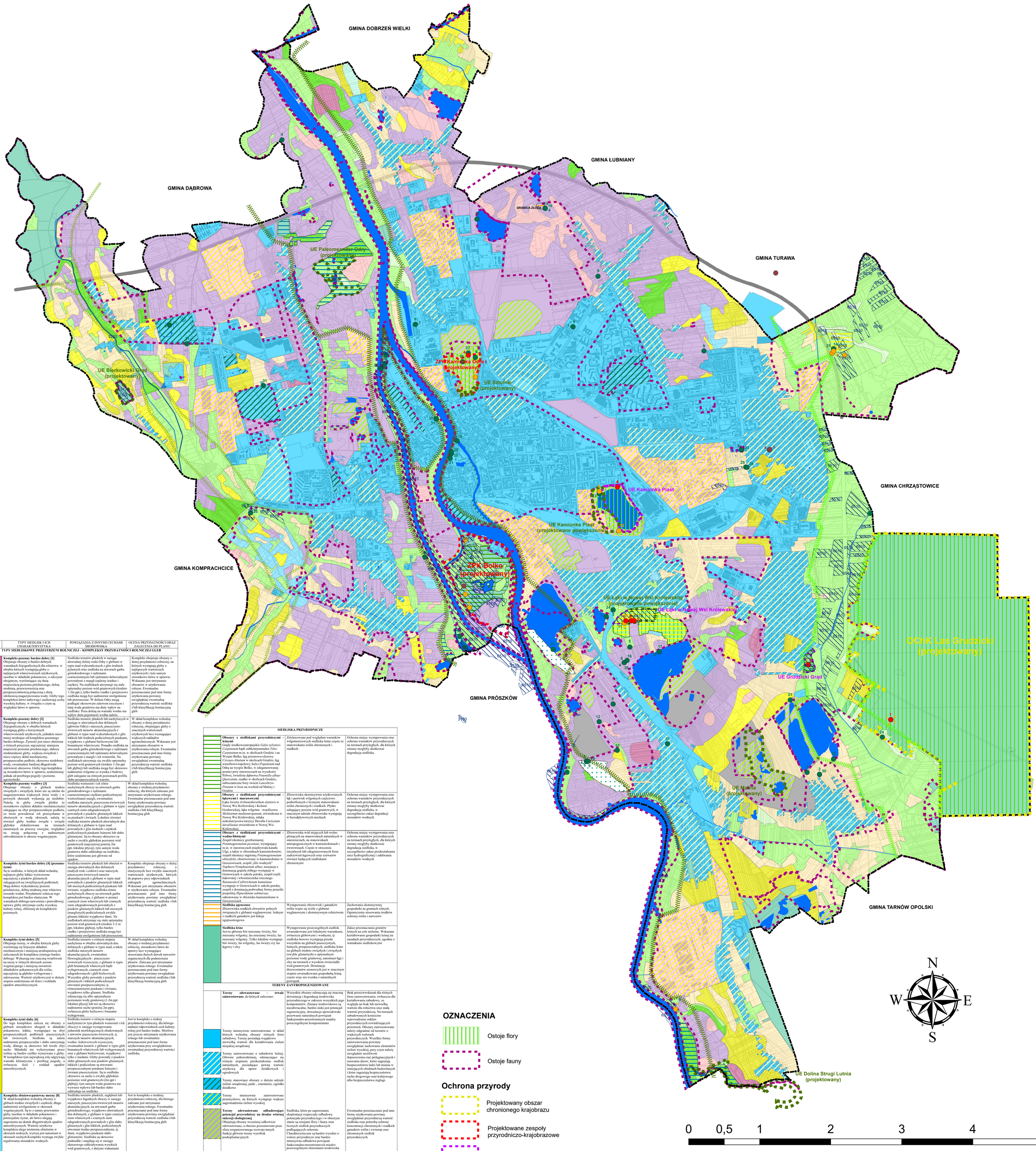

OZNACZENIE	TYPY SIEDLISK I ICH CHARAKTERYSTYKA	POWIĄZANIA Z INNYMI CECHAMI ŚRODOWISKA	OCENA PRZYDATNOŚCI ORAZ ZALECENIA DO PLANU
TYPY SIEDLISKOWE PRZESTRZENI ROLNICZEJ – KOMPLEKSY PRZYDATNOŚCI ROLNICZEJ GLEB			
	Kompleks pszenny bardzo dobry [1] Obejmuje obszary o bardzo dobrych warunkach fizjograficznych dla rolnictwa, w obrębie których występują gleby o najlepszych właściwościach użytkowych, zasobne w składniki pokarmowe, o odczynie obojętnym, wyróżniające się dużą miąższością poziomu próchniczego, dobrą strukturą, przewiewnością oraz przepuszczalnością połączoną z dużą zdolnością magazynowania wody. Gleby tego kompleksu łatwo nabywają i zachowują cechy wysokiej kultury, w związku z czym są względnie łatwe w uprawie.	Siedliska terenów płaskich w zasięgu aluwialnej doliny rzeki Odry z glebami w typie mad wykształconych z glin średnich pylastych oraz siedliska na utworach garbu górnokredowego z rędzinami czarnoziemnymi lub rędzinami deluwialnymi powstałymi z margli (rędziny średnie i ciężkie). Na siedliskach utrzymuje się stale optymalny poziom wód gruntowych (średnio 1-2m ppt.), tylko bardzo rzadko i przejściowo siedliska mogą być nadmiernie uwilgotnione lub przesuszone. W dolinie Odry mogą podlegać okresowym zalewom rzecznym i tutaj woda gruntowa ma duży wpływ na siedlisko. Poza doliną na warunki wodne ma wpływ duża pojemność wodna rędzin.	Kompleks obejmuje obszary o dużej przydatności rolniczej, na których występują gleby o najlepszych wartościach użytkowych i tym samym stosunkowo łatwe w uprawie. Wskazane jest utrzymanie obszarów w użytkowaniu rolnym. Ewentualne przeznaczanie pod inne formy użytkowania powinny uwzględniać ewentualną przyrodniczą wartość siedliska i lub klasyfikację bonitacyjną gleb.
	Kompleks pszenny dobry [2] Obejmuje obszary o dobrych warunkach fizjograficznych, w obrębie których występują gleby o korzystnych właściwościach użytkowych, jednakże nieco mniej urodzajne od kompleksu pszennego bardzo dobrego. Żyzność jest nieco obniżona z różnych przyczyn, najczęściej mniejsza miąższość poziomu próchniczego, słabsza strukturalność gleby, większa zwięzłość i nieco cięższy skład mechaniczny, przepuszczalne podłoże, okresowe niedobory wody, ewentualnie bardziej długotrwała zalewność okresowa. Gleby tego kompleksu są stosunkowo łatwe w uprawie, uzależnionej jednak od przebiegu pogody i poziomu agrotechniki.	Siedliska terenów płaskich lub nachylonych w zasięgu w aluwialnych den dolinnych (głównie Odry) i starszych, piaszczysto-żwirowych tarasów akumulacyjnych z glebami w typie mad wykształconych z glin lekkich lub średnich podścielonych piaskami, wyjątkowo z glebami bielicowymi lub brunatnymi właściwymi. Ponadto siedliska na utworach garbu górnokredowego z rędzinami czarnoziemnymi lub rędzinami deluwialnymi powstałymi z margli i ich wietrzeliu. Na siedliskach utrzymuje się zwykle optymalny poziom wód gruntowych (średnio 1-2m ppt lub głębiej) lub siedliska mogą być okresowo nadmiernie wilgotne co wynika z budowy gleb zaleganie na różnych poziomach profilu słabo przepuszczalnych warstw.	W skład kompleksu wchodzą obszary o dużej przydatności rolniczej, obejmujące gleby o znacznych wartościach użytkowych lecz wymagające większych nakładów agrotechnicznych. Wskazane jest utrzymanie obszarów w użytkowaniu rolnym. Ewentualne przeznaczanie pod inne formy użytkowania powinny uwzględniać ewentualną przyrodniczą wartość siedliska i lub klasyfikację bonitacyjną gleb.
	Kompleks pszenny wadliwy [3] Obejmuje obszary o glebach średnio zwięzłych i zwięzłych, które nie są zdolne do magazynowania większych ilości wody i w pewnych okresach wykazują jej niedobór. Należą tu gleby zwięzłe płytkie (o stosunkowo ciężkim składzie mechanicznym) zalegające na zbyt przepuszczalnym podłożu, co może powodować ich przesychanie w ubogszych w wodę okresach, należą tu również gleby średnio zwięzłe i zwięzłe głębokie zlokalizowane na terenach narażonych na procesy erozyjne, względnie na erozję połączoną z nadmiernym odwodnieniem w okresie wegetacyjnym.	Siedliska wzniesień i ich silnie nachylonych zboczy na utworach garbu górnokredowego z rędzinami czarnoziemnymi ciężkimi podścielonymi wietrzeliniami margli, ewentualnie siedliska starszych, piaszczysto-żwirowych tarasów akumulacyjnych z glebami w typie czarnych ziem zdegradowanych powstałych z piasków gliniastych lekkich na piaskach i żwirach. Lokalnie również siedliska terenów płaskich aluwialnych den dolinnych z glebami w typie mad powstałych z glin średnich i ciężkich podścielonych piaskami łużnymi lub słabo gliniastymi. Są to obszary okresowo za suche o zwykle głębokim poziomie wód gruntowych (najczęściej poniżej 2m ppt, lokalnie płycej), tym samym woda gruntowa słabo oddziałuje na siedlisko, które uzależnione jest głównie od opadów.	W skład kompleksu wchodzą obszary o średniej przydatności rolniczej, dla których zalecane jest utrzymanie użytkowania rolnego. Ewentualne przeznaczanie pod inne formy użytkowania powinny uwzględniać przyrodniczą wartość siedliska i lub klasyfikację bonitacyjną gleb.
	Kompleks żytni bardzo dobry [4] (pszenno-żytni) Są to siedliska, w których skład wchodzą najlepsze gleby lekkie wytworzone najczęściej z piasków gliniastych zalegających na zwięźlejszych podłożach. Mają dobrze wykształcony poziom próchniczny, dobrą strukturę oraz właściwe stosunki wodne. Przydatność rolnicza tego kompleksu jest bardzo elastyczna. W warunkach dobrego nawożenia i prawidłowej uprawy gleby utrzymuje cechy wysokiej kultury rolnej, zbliżonej do kompleksów pszennych.	Siedliska terenów płaskich lub obniżeń w zasięgu aluwialnych den dolinnych (małych rzek i cieków) oraz starszych, piaszczysto-żwirowych tarasów akumulacyjnych z glebami w typie mad powstałych z piasków gliniastych lekkich lub mocnych podścielonych piaskami lub żwirami, wyjątkowo siedliska różnie nachylonych zboczy na utworach garbu górnokredowego, z glebami w postaci czarnych ziem właściwych lub czarnych ziem zdegradowanych powstałych z piasków gliniastych lekkich lub mocnych podścielonych piaskami lub żwirami, wyjątkowo siedliska różnie nachylonych zboczy na utworach garbu górnokredowego, z glebami w postaci czarnych ziem właściwych lub czarnych ziem zdegradowanych powstałych z piasków gliniastych lekkich lub mocnych podścielonych piaskami lub żwirami. Są to siedliska utrzymuje się stale optymalny poziom wód gruntowych (średnio 1-2 m ppt, lokalnie głębiej), tylko bardzo rzadko i przejściowo siedliska mogą być nadmiernie uwilgotnione lub przesuszone.	Kompleks obejmuje obszary o dużej przydatności rolniczej, o elastycznych lecz zwykle znacznych wartościach użytkowych, łatwych do poprawy przy odpowiednich zabiegach agrotechnicznych. Wskazane jest utrzymanie obszarów w użytkowaniu rolnym. Ewentualne przeznaczanie pod inne formy użytkowania powinny uwzględniać przyrodniczą wartość siedliska i lub klasyfikację bonitacyjną gleb.
	Kompleks żytni dobry [5] Obejmuje tereny, w obrębie których gleby wyróżniają się lżejszym składem mechanicznym i mniejszą urodzajnością od zaliczanych do kompleksu żytniego bardzo dobrego. Wykazują one znaczną wrażliwość na suszę w różnych okresach sezonu wegetacyjnego i mniejszą zawartość składników pokarmowych dla roślin, najczęściej są głęboko wybiegowane i zakwaszone. Wartość użytkowa jest w dużym stopniu uzależniona od ilości i rozkładu opadów atmosferycznych.	Siedliska terenów o różnym stopniu nachylenia w obrębie aluwialnych den dolinnych z glebami w typie mad, a także siedliska starszych tarasów akumulacyjnych, ewentualnie flaswiglacjalnych - piaszczysto-żwirowych wysoczyzn, z glebami w typie gleb brunatnych właściwych bądź wyługowanych, czarnych ziem zdegradowanych i gleb bielicowych. Wszystkie gleby powstały z piasków gliniastych i lekkich podścielonych utworami przepuszczalnymi, tj. różnoziarnistymi piaskami i żwirami, wyjątkowo tylko glinami. Siedliska odznaczają się albo optymalnym poziomem wody gruntowej (1-2m ppt lokalnie płycej) lub też są okresowo nadmiernie suche (poniżej 2m ppt), zwłaszcza gleby bielicowe i brunatne wyługowane.	W skład kompleksu wchodzą obszary o średniej przydatności rolniczej, stosunkowo łatwe do uprawy lecz wymagające stosowania dużych dawek nawozów organicznych dla podniesienia plonów. Zalecane jest utrzymanie użytkowania rolnego. Ewentualne przeznaczanie pod inne formy użytkowania powinny uwzględniać przyrodniczą wartość siedliska i lub klasyfikację bonitacyjną gleb.
	Kompleks żytni słaby [6] Do tego kompleksu zalicza się obszary o glebach stosunkowo ubogich w składniki pokarmowe, lekkie, występujące na zbyt przepuszczalnych podłożach piaszczystych lub żwirowych. Siedliska są zatem nadmiernie przepuszczalne i słabo zatrzymują wodę, dlatego są okresowo lub trwale zbyt suche. Składniki nie wykorzystane przez rośliny są bardzo szybko wymywane z gleby. W kompleksie tym największą rolę odgrywają warunki klimatyczne i przebieg pogody, a zwłaszcza ilość i rozkład opadów atmosferycznych.	Siedliska terenów o różnym stopniu nachylenia (w tym płaskich wzniesień i ich zbocza) w zasięgu występowania jednostek morfologicznych zbudowanych z utworów piaszczysto-żwirowych, tj. starszych tarasów akumulacyjnych, wodno- lodowcowych wysoczyzn, ewentualnie kemów z glebami w typie gleb brunatnych właściwych lub wyługowanych oraz z glebami bielicowymi, wyjątkowo tylko z madami. Gleby powstały z piasków słabo gliniastych oraz piasków gliniastych lekkich i podścielone są utworami przepuszczalnymi piaskami łużnymi i żwirami piaszczystymi. Są to siedliska okresowo za suche o zwykle głębokim poziomie wód gruntowych (2m ppt i głębiej), tym samym woda gruntowa nie wywiera wpływu lub bardzo słabo oddziałuje na siedlisko.	Jest to kompleks o niskiej przydatności rolniczej, dla którego nadanie odpowiednich cech kultury rolnej jest bardzo trudne. Możliwe jest jeszcze utrzymanie użytkowania rolnego lub ewentualnie przeznaczenie pod inne formy użytkowania przy uwzględnieniu ewentualnej przyrodniczej wartości siedliska.
	Kompleks zbożowo-pastewny mocny [8] W skład kompleksu wchodzą obszary o glebach średnio zwięzłych i ciężkich, długo nadmiernie uwilgotnione w okresach wegetacyjnych. Są to z natury przeważnie gleby zasobne w składniki pokarmowe i potencjalnie żyzne, ale łatwo ulegają zagrożeniu na skutek długotrwałych opadów atmosferycznych. Wartość użytkowa kompleksu ulega istotnemu obniżeniu w okresach mokrych, wyższa jest natomiast w okresach suchych. Kompleks wymaga zwykle regulowania stosunków wodnych.	Siedliska terenów płaskich, zagłębień lub wyjątkowo łagodnych zboczy w zasięgu starszych, piaszczysto-żwirowych tarasów akumulacyjnych, na utworach garbu górnokredowego, wyjątkowo aluwialnych den dolinnych, z glebami w typie czarnych ziem właściwych i czarnych ziem zdegradowanych powstałych z gli słabo gliniastych i gli lekkich, podścielonych utworami trudno przepuszczalnymi, tj. ilami, wyjątkowo piaskami słabo gliniastymi. Siedliska są okresowo podmokłe i znajdują się w zasięgu okresowego oddziaływania wysokich wód gruntowych, z dużymi wahaniami zwierciadła tych wód oraz narażone są na stagnowanie wody przy powierzchni gruntu po opadach.	Jest to kompleks o średniej przydatności rolniczej, dla którego zalecane jest utrzymanie użytkowania rolnego lub ewentualnie przeznaczanie pod inne formy użytkowania.
	Kompleks zbożowo-pastewny słaby [9] W skład kompleksu wchodzą obszary o glebach lekkich wytworzonych z piasków, narażone na okresowe silne uwilgotnienie (przeważnie wiosną) związane z położeniem i opadami. Ze względu na luźny skład mechaniczny gleby nie utrzymują nadmiaru wilgoci i okresowo mogą wykazywać niedobory wody. Regulacja stosunków wodnych jest trudna.	Siedliska terenów płaskich i słabo nachylonych w obrębie piaszczysto-żwirowego tarasu, z glebami w typie czarnych ziem zdegradowanych zbudowanych z piasków gliniastych lekkich podścielonych utworami przepuszczalnymi, tj. piaskami łużnymi. Siedliska znajdują się w zasięgu okresowego oddziaływania wód gruntowych - gleby okresowo podmokłe, lecz nie są zdolne do utrzymywania wilgoci.	Jest to kompleks o niskiej przydatności rolniczej, dla którego nadanie odpowiednich cech kultury rolnej jest bardzo trudne. Możliwe jest jeszcze utrzymanie użytkowania rolnego lub ewentualnie przeznaczanie pod inne formy użytkowania.
	Kompleks użytków zielonych bardzo dobrych i dobrych [1 z] W skład kompleksu wchodzą przede wszystkim łąki i pastwiska na glebach zasobnych w próchnicę i we wszystkie składniki pokarmowe roślin, posiadające dobrą strukturę, korzystną przewiewność, przepuszczalność oraz korzystne stosunki wodne. Siedliska są łatwo dostępne do użytkowania, a warunki ich występowania porwalają na regulowanie stosunków wodnych. Nadają się na łąki wielokośne (co najmniej dwukośne).	Siedliska płaskich aluwialnych den dolinnych, z glebami w typie mad wykształconych z różnoziarnistych glin podścielonych różnymi piaskami, żwirami piaszczystymi, ilami oraz pyłami, ewentualnie są to siedliska utworów gliniastych i piaszczystych garbu górnokredowego z glebami w postaci czarnych ziem zdegradowanych reprezentowanych przez gliny ciężkie na piaskach słabo gliniastych. Na siedliskach utrzymuje się stale optymalny poziom wód gruntowych. W dolinach mogą podlegać okresowym zalewom rzecznym.	Jest to kompleks o dużej przydatności użytkowej, dla którego wskazane jest utrzymanie w systemie trwałych użytków zielonych, z zakazem zajmowania łąk na rzecz gruntów ornych i z ewentualnym przywracaniem użytków zielonych w przypadku obecnego zajęcia siedlisk przez grunty orne, zwłaszcza w strefie międzywala Odry.
	Kompleks użytków zielonych średnich [2z] W skład kompleksu wchodzą łąki i pastwiska na glebach mających gorsze (jednakże jeszcze stosunkowo dobre) właściwości fizyczne i chemiczne lub gorsze warunki fizjograficzne od kompleksu użytków zielonych bardzo dobrych i dobrych. Najczęściej stosunki wodne nie są w pełni uregulowane są albo okresowo za suche lub też okresowo nadmiernie wilgotne. Są to kompleksy odpowiednie dla łąk przeważnie dwukośnych, zwykle dogodne w uprawie o ewentualnie utrudnionym użytkowaniu ze względu na uwarunkowania lokalne.	Siedliska aluwialnych lub aluwialno-deluwialnych den dolinnych, w mniejszym stopniu starszych, piaszczysto-żwirowych tarasów akumulacyjnych, z przewagą gleb w typie mad wytworzonych z różnych utworów gliniastych podścielonych piaskami, żwirami, ilami bądź pyłami. Lokalnie występują gleby w typie czarnych ziem zdegradowanych przy powstałych z piasków gliniastych lekkich na piaskach łużnych i słabo gliniastych lub gleby murszowate wytworzone z piasków słabo gliniastych na piaskach łużnych. Na siedliskach najczęściej kształtuje się optymalny poziom wód gruntowych z możliwością znacznych wahań tych wód. W dolinach mogą podlegać okresowym zalewom rzecznym. Rzeźba terenu zwykle płaska jednak z możliwością występowania lokalnych zagłębień, korzeni, krzaków, kamieni itp.	Jest to kompleks o średniej przydatności użytkowej, dla którego wskazane jest utrzymanie w systemie trwałych użytków zielonych, z zakazem zajmowania łąk na rzecz gruntów ornych i z ewentualnym przywróceniem użytków zielonych w przypadku obecnego zajęcia siedlisk przez grunty orne, zwłaszcza w strefie międzywala Odry.
	Kompleks użytków zielonych słabych i bardzo słabych [3z] Obejmuje użytki zielone występujące albo na glebach o luźnym składzie granulometrycznym, słabo próchnicze i mało zasobne w składniki pokarmowe, podatne na przesuszenie, ewentualnie na glebach wykazujących wysoki stopień ogślejenia świadczący o stałe wysokim poziomie wód gruntowych, lub podlegających zalewom rzecznym z utrudnionym odpływem. Wartość użytkowa jest obniżona ze względu na np.: podmokły charakter, zakrzewienia, zagłębienia, utrudniona dostępność. Nadają się najczęściej na łąki jednokośne.	Siedliska aluwialnych den dolinnych z dominacją gleb w typie mad, w tym mad oglejonych wykształconych z glin średnich i glin średnich pylastych na piaskach lub żwirach, wyjątkowo także gleb w postaci czarnych ziem zdegradowanych wykształconych z piasków słabogliniastych. Warunki wodne są zróżnicowane, od okresowo bądź stale nadmiernie podmokłych (z możliwością występowania wody na powierzchni terenu), przy udziale dużych wahań wody gruntowej, do okresowo za suchych. Woda gruntowa wywiera zwykle bardzo silny wpływ na siedlisko. Rzeźba terenu jest zwykle nierówna, mogą występować lokalne zagłębienia, zakraczenia, kamienie, większy jest udział kęp turzyc i traw.	Jest to kompleks o małej i bardzo małej przydatności użytkowej, dla którego zalecane jest utrzymanie w systemie trwałych użytków zielonych. Ewentualne przeznaczanie pod inne formy użytkowania powinny uwzględniać przyrodniczą wartość siedliska.

SIEDLISKA PRZYRODNICZE			
	Obszary z siedliskami przyrodniczymi - leśnymi Grądy środkowoeuropejskie *Galio sylvatici-Carpinetum* bądź subkontynentalne *Tilio-Carpinetum* m.in. w okolicach Grudzic i na Wyspie Bolko, łęg jesionowo-olszowy *Circaeo-Alnetum* w okolicach Grudzic, łęg wierzbowo-topolowy *Salici-Populetum* nad Odrą na wyspie Bolko, w zdegenerowanej postaci przy starorzeczach na wysokości Półwsi, świetlista dąbrowa *Potentillo albae-Quercetum*, zradko w okolicach Grudzic, subcenotaniczne bory świeże *Leucobryo-Pinetum* w lesie na wschód od Maliny i Grudzic	Źróżnicowane pod względem warunków wilgotnościowych siedliska leśne często ze stanowiskami roślin chronionych i rzadkich.	Ochrona miejsc występowania oraz ochrona warunków przyrodniczych na terenach przyległych, dla których zmiany mogłyby skutkować degradacją siedliska.
	Obszary z siedliskami przyrodniczymi - łąkowymi i murawowymi Łąka świeża *Arrhenatheretum elatioris* w Nowej Wsi Królewskiej i Kolonii Goslawickiej, łąka wilgotna – trzęślicowa *Molinietum medioeuropaeum*, stwierdzona w Nowej Wsi Królewskiej, milaka niskoturzycowa turzycy Davalla *Caricetum davallianae* stwierdzona w Nowej Wsi Królewskiej	Zbiorowiska ekstensywnie użytkowanych łąk i pastwisk wilgotnych częściowo podtorfionych z licznymi stanowiskami roślin chronionych i rzadkich. Płytko zalegający poziom wód gruntowych, w znacznym udziale zbiorowiska występują w bezodpływowych nieckach	Ochrona miejsc występowania oraz ochrona warunków przyrodniczych na terenach przyległych, dla których zmiany mogłyby skutkować degradacją siedliska, w szczególności zakaz degradacji stosunków wodnych
	Obszary z siedliskami przyrodniczymi - wodno-błotnymi Zespół nieśmiecy grzebieniastej *Potamogetonetum pectinati*, występujący m.in. w starorzeczach międzywala kanału Ulgi, a także w zbiornikach kamieniołomów, zespół nieśmiecy stępionej *Potamogetonetum obtusifolii*, obserwowany w kamieniołomie w Groszowicach, zespół „Lilii wodnych" *Nupharo-Nymphaeetum albae*, asocjacja z dominacją grążela żółtego występuje w Grotowicach w zakolu potoku, zespół rzęsli bakowatej i włosieniczników rzecznego *Ranunculo-Callitrichetum hamulatae* występuje w Grotowicach w zakolu potoku, zespół z dominacją podwodnej formy rzepnika pospolitej *Hippuridetum submersae*, odnotowany w zbiorniku kamieniołomu w Groszowicach	Zbiorowiska wód stojących lub wolno płynących na stanowiskach naturalnych w starorzeczach, na stanowiskach antropogenicznych w kamieniołomach i zwirowniach. Często w otoczeniu inicjatyw lub zdegenerowanych form zadrzewień łęgowych oraz szuwarów również będących siedliskami chronionymi	Ochrona miejsc występowania oraz ochrona warunków przyrodniczych na terenach przyległych, dla których zmiany mogłyby skutkować degradacją siedliska, w szczególności zakaz przekształcania sieci hydrograficznej i zakłócania stosunków wodnych
	Siedliska agrocenoz Zbiorowiska rzadkich chwastów polnych związanych z glebami węglanowymi. Jednym z rzadkich gatunków jest kiksja zgięłoostrogowa	Występowanie zbiorowisk i gatunków roślin wiąże się ściśle z glebami węglanowymi i ekstensywnym rolnictwem	Zachowanie ekstensywnej gospodarki na gruntach rolnych. Ograniczenie stosowania środków ochrony roślin i nawozów
	Siedliska leśne Jest to głównie bór mieszany świeży, bór mieszany wilgotny, las mieszany świeży, las mieszany wilgotny. Tylko lokalnie występuje bór świeży, las wilgotny, las świeży czy las łęgowy i olsy	Występowanie poszczególnych siedlisk uwarunkowane jest lokalnymi warunkami, zwłaszcza glebowymi i wodnymi, tj: siedliska borowe występują przede wszystkim na glebach piaszczystych, luźnych, przepuszczalnych, siedliska leśne na glebach średnio zwięzłych i zwięzłych (zwykle gliniastych) o optymalnym poziomie wody gruntowej, natomiast łęgi i olsy na terenach o wysokim zwierciadle wód gruntowych. Dominacja drzewostanów sosnowych jest w znacznym stopniu uwarunkowana gospodarką leśną, często więc nie wynika z naturalnych powiązań	Zakaz przeznaczania gruntów leśnych na cele nieleśne. Wskazane kształtowanie gospodarki leśnej na zasadach przyrodniczych, zgodnie z warunkami siedliskowymi
TERENY ZANTROPOGENIZOWANE			
	Tereny zdewastowane - trwale zaniwestowane, do których zaliczono:	Wszystkie obszary odznaczają się znaczną dewastacją i degradacją środowiska przyrodniczego w zakresie wszystkich jego komponentów. Zmiany środowiskowe są nieodwracalne, bardzo niski jest potencjał regeneracyjny, dewastacja spowodowała przerwanie naturalnych powiązań funkcjonalno-przestrzennych między poszczególnymi komponentami	Brak przeciwwskazań dla różnych form zaniwestowania, zwłaszcza dla kształtowania zabudowy, ze względu na brak lub niską wartość dla rolnictwa oraz małą wartość przyrodniczą. Na terenach zabudowanych konieczne wprowadzenie enklaw przyrodniczych rewitalizujących przestrzeń. Obszary zaniwestowane należy odgradzać od terenów o większych walorach przyrodniczych. Wszelkie formy zaniwestowania powinny uwzględniać zachowanie elementów zieleni wysokiej, przy czym należy uwzględnić możliwość deprazecenia cięć pielęgnacyjnych i usuwania drzew, które zagrażają bezpieczeństwu ludzi lub mienia w istniejących obiektach budowlanych i które zagrażają bezpieczeństwu ruchu drogowego oraz kolejowego albo bezpieczeństwu żeglugi.
	Tereny intensywnie zainwestowane. w skład których wchodzą obszary różnych form zabudowy. Tereny posiadają wyjątkowo niewielką wartość dla kształtowania zieleni miejskiej urządzonej		
	Tereny zaiwestowane o zabudowie luźnej, rozproszonej jednorodzinnej, odznaczające się różnym stopniem przekształcenia siedlisk naturalnych, posiadające pewną wartość użytkową dla upraw działkowych i ogrodowych		
	Tereny stanowiące obszary o dużym udziale zieleni urządzonej, parki , cmentarze, ogródki działkowe		
	Tereny intensywnie zainwestowane przemysłowe, na których występuje większe nagromadzenia zieleni wysokiej		
	Tereny zdewastowane odbudowujące potencjał przyrodniczy na drodze wtórnej sukcesji ekologicznej Obejmują obszary wcześniej całkowicie zdewastowane, a obecnie pozostawione poza sferą zorganizowanego rozwoju innych funkcji głównie tereny wyrobisk poeksploatacyjnych	Siedliska, które po zaprzestaniu eksploatacji rozpoczęły odbudowę potencjału przyrodniczego i w obecnym stanie są ostojami flory i fauny oraz licznych siedlisk przyrodniczych podlegających ochronie. Charakterystyczne są bardzo wysokie o walory przyrodnicze oraz bardzo intensywna odbudowa powiązań funkcjonalno-orzestrzennych między poszczególnymi elementami środowiska	Ewentualne przeznaczanie pod inne formy użytkowania powinny uwzględniać przyrodniczą wartość siedliska oraz potrzebę ochrony koncentracji chronionych i rzadkich gatunków roślin i zwierząt oraz chronionych siedlisk przyrodniczych.
	Tereny zdewastowane wtórnie zaadoptowane do rozwoju innych form działalności powodującej dalszą dewastację Obejmują obszary wcześniej całkowicie zdewastowane, a obecnie wykorzystywane do innych form działalności, w szczególności składowania odpadów komunalnych oraz przemysłowych.	Tereny całkowicie zmienionych warunków środowiska przyrodniczego bez możliwości naturalnej regeneracji. W perspektywie obszary przywrócone środowisku po rekultywacji, głównie polegającej na wykonaniu nasadzeń.	Pozostawienie do zakończenia procesów wtórnego zagospodarowania z konieczną pełną rekultywacją w kierunku wykonania zadrzewień.
	Główne rzeki i zbiorniki wodne Obszary zróżnicowanych pod względem genezy i struktury cieków i zbiorników wodnych, często o wysokich walorach przyrodniczych, zasilających tereny przyległe w wody gruntowe	Wody płynące charakteryzują się znacznym przekształceniem warunków środowiska przyrodniczego obejmującym dewastację koryt oraz zmiany właściwości fizyko-chemicznych i biologicznych wód. Często wody pozakłasowe, narażone na u niekorzystne oddziaływanie z obszarów rolniczych i zabudowanych. Wody stojące charakteryzują się zróżnicowaną eutrofizacją. Najsilniej zdegradowane są naturalne zbiorniki wodne starorzecza, stosunkowo najmniej zdegradowane są wody w kamieniołomach. W wodach stojących występują liczne siedliska przyrodnicze podlegające ochronie oraz liczne gatunki roślin i zwierząt chronionych i rzadkich. Wszystkie wody mają bardzo duże znaczenie w okresie przelotów ptactwa wzdłuż korytarza ekologicznego o randze międzynarodowej doliny Odry, a także w okresie zimy.	Zachowanie i ograniczanie możliwości negatywnego wpływu w zakresie zrzutów ścieków (kanalizacja terenów przyległych), a także w zakresie zmian koryt, zasypywania zbiorników wodnych

OZNACZENIA

Ostoje flory

Ostoje fauny

Ochrona przyrody

Projektowany obszar chronionego krajobrazu

Projektowane zespoły przyrodniczo-krajobrazowe

Użytki ekologiczne

Projektowane użytki ekologiczne

Inne chronione elementy przyrodnicze

Obszar ochrony krajobrazu skarpy i krawędzi erozyjnej doliny Odry

Korytarz ekologiczny doliny Odry

Korytarz ekologiczny doliny Prószkowskiego Potoku

Korytarz ekologiczny doliny Maliny

6510 Siedliska chronione (leśne, łąkowe, murawowe, agrocenoz)

1 Stanowiska rzadkich gatunków roślin (numeracja zgodna z częścią tekstową opracowania)

2 Stanowiska gatunków roślin chronionych częściowo (numeracja zgodna z częścią tekstową opracowania)

3 Stanowiska gatunków roślin chronionych ściśle (numeracja zgodna z częścią tekstową opracowania)

4 Stanowiska gatunków grzybów (numeracja zgodna z częścią tekstową opracowania)